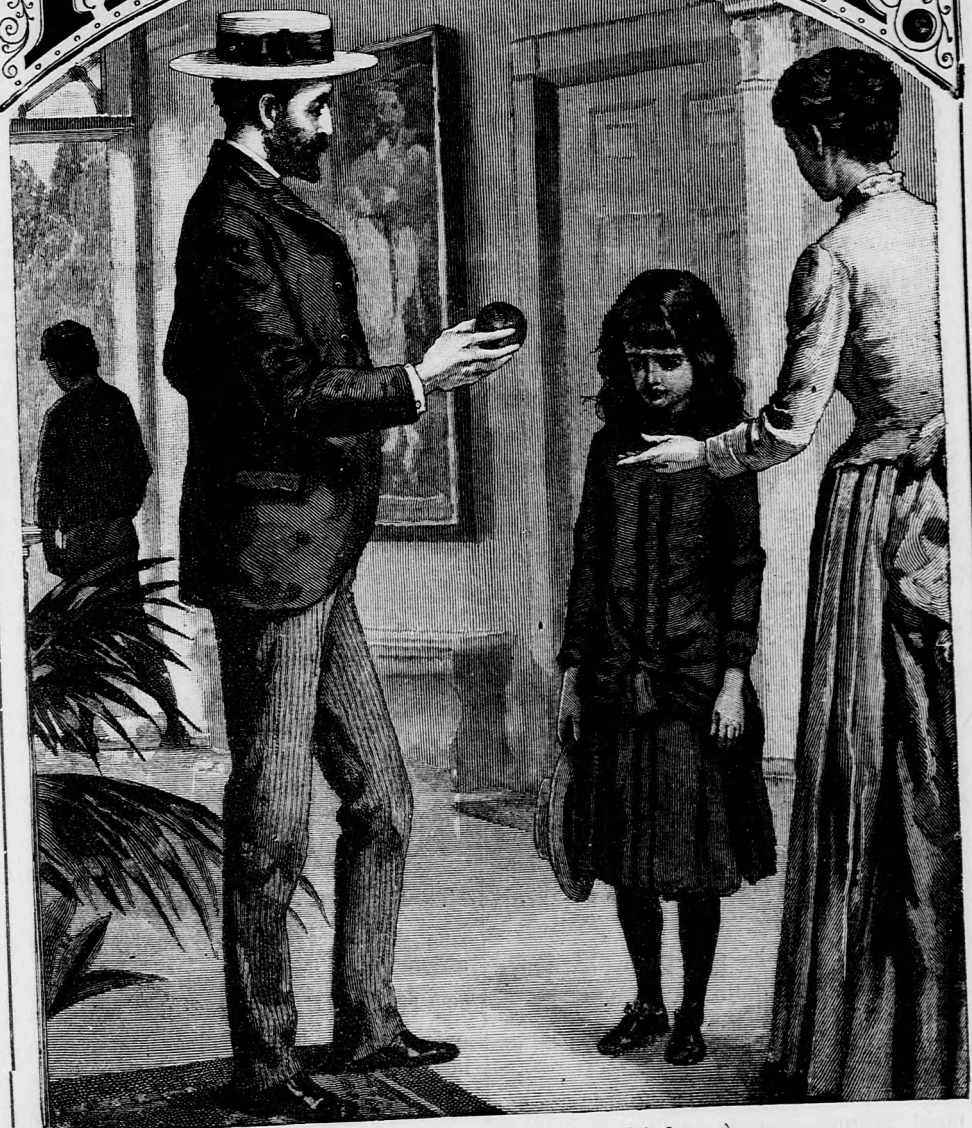

KIS HAVI

A TILTOTT GYÜMÖLCS. (Lásd a 334. lapon.)

XXXV. kötet, 21. szám. Ára negyedévre 1 forint 40 krajczár. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon, 1888. november 18-án.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ÜLŐNÖSEN egy nagy pávián-majmot boszantgatott sokáig. De ezzel aztán megjárta. Amint egyszer nagyon is előre hajolt a korláton, a boszus majom hirtelen kinyujtotta a kezét és lekapta Gabi fehér, puha szőrkalapját, aztán villámgyorsan fölkuszott vele a magas rostélyzat tetejére és ott behuzta a rácsozaton keresztül magához.

— Hé, te semmire való! Adod vissza a kalapot! kiáltá Gabi ijedten.

A majom aligha értette meg ezt a parancsot, mert rá sem hederített, hanem a ketrecz közepére ugrott zsákmányával. Rögtön ott termett még három-négy majom és huzakodni kezdtek a kalapon.

— Jaj a kalapom! Mindjárt vége lesz!

Biz annak vége is lett. A bolondos majmok addig ránczigálták, míg darabokra szakadt. Ekkor aztán mindegyik elfutott a maga foszlányával egy-egy hátsó sarokba s ott tépte-rágta apró izekre. De már ekkor Gabi maga is nevetett rajta.

— No, ti oktondi majmok, ugy-é nem enni való? Kellett ez nektek?

— De neked is aligha kellett, mondá mamánk. Most fogsz hajadon fővel járni, míg haza érsz.

— Oh, az se baj! Járok én akárhányszor így kalap nélkül.

— Igen, de atyád mit mond majd hozzá?

— Nem is igen fogja tudni... és ha majd megmondom, hogy elpusztult, vesz

helyette mást. Legalább lesz új kalapom. Még jó, hogy így történt.

Az már bizonyos, hogy könnyen vigasztalódott. Mi talán el is pityeredtünk volna az ilyen baleseten, ő pedig csak olyan jókedvű maradt, mint volt. Ki nem fogyott a tréfából és lassanként mi is belenyugodtunk, hogy nem olyan nagy az a baj. Odább sétáltunk s miután sokféle állatot megtekintettünk, a vízi szárnyasok távánál pihentünk meg.

Tulajdonképen csak mi pihentünk, Gabinak még ekkor sem volt maradása. Talált még a zsebében egy darab zsemlet s oda csalogatta maga elé a vizen uszkáló különféle ritka kacsákat, hattyukat. Mikor pedig ott voltak, szeretett volna megfogni egy cifra tollu ruczát. Ez persze nem engedte magát s hirtelen odább uszott. Gabi pedig, amint gyorsan utána kapott, elvesztette egyensúlyát és lebukott a vízbe.

Akkorát ijedtünk, hogy majd utána ugrottunk rémültünkben. Pedig nem volt semmi veszedelem, mert a tó derékig is alig ér. Ki is mászott Gabi mindjárt, csakhogy persze csuromvizesen, mint a kiöntött ürge. Erre meg a mamánk ijedt meg és aggódva mondá:

— Jaj, most mit teszünk! Csupa víz rajtad a ruha... megbetegszel.

Apánk is nagyon komolyan vette a dolgot, csakhogy hamarjában persze ő sem segíthetett. Messze kint a szabadban nem lehetett száraz ruhát előteremteni, hogy Gabi átöltözködhessék.

— Gyorsan haza kell mennünk! szólt apácska. A levegő hűvös, ez a nedves ruha

egészen
feküdjél

Fé
haza. T
ültünk.
nagy ke
ruhák
tartsa.
tudott
csöppet
mondá

az...
tam én

F
ilyen b
nak v
szokot
ugy go
lenül
Gabin
meg;
mánk
látta,

ilyen

komol

mond

sajná

gond

ha a

Soká

mert

valar

megr

egészen rád fagy . . . hamar, siess haza és fekdjél le.

Félbe hagytuk sétánkat és siettünk haza. Találtunk zárt omnibuszt s abba ültünk. Mamánk nem sajnálta a szép nagy kendőjét, rákötötte Gabira a nedves ruhák fölé, csakhogy kissé melegebben tartsa. Ugy aggódott rajta, hogy alig tudott megnyugodni. Gabi pedig egy csöppet sem látszott aggódni s könnyedén mondá:

— Oh, kérem, nem olyan nagy baj az . . . nem lesz nekem semmi bajom. Jár-tam én már máskor is ilyenformán.

Furcsa volt, hogy Gabi mindenféle ilyen bajokat végig élt már, pedig apánk-nak váltig mondta volt, hogy soha sem szokott csinyekbe keveredni. No, de hát úgy gondoltuk, megesik az emberen véletlenül is holmi apró baj. Az igaz, hogy Gabin most hirtelenében három is esett meg; de ő csak nevette. Csak mikor mamánk gyöngéd, aggódó gondoskodását látta, akkor sugta oda Szidikének:

— Milyen jó lehet az, ha valakinek ilyen jó mamája van!

— Hát neked nincs?

Gabi erre egy pillanatig egészen komoly lett.

— Az én mamám rég meghalt; mondá.

Erre mi is elkomolyodtunk s őszintén sajnáltuk kedves pajtásunkat. Mert arra gondoltunk, milyen borzasztó volna az, ha a mi kedves jó mamánk nem élne! Sokáig azonban nem gondolhattunk erre, mert pár percz mulva Gabi már megint valami bohókás beszédbe kezdett bele és megnevettetett.

Egy utcza sarkánál felugrott.

— Itt leszálok . . . erre leghamarább haza érek.

A következő pillanatban már kiugrott a kocsiból, alig értünk rá, hogy utána kiáltunk:

— Aztán jöjj el nem sokára, ha beteg nem leszel.

— El is megyek! Nem lesz semmi bajom.

S a következő pillanatban eltűnt a járókelő emberek közt.

Mindössze négy napja ismertük új pajtásunkat s a negyedik napon már ugyancsak sokfelét beszélhattunk róla. Beszéltünk is, a nélkül, hogy valamiképp tisztába tudtunk volna jönni, hányadán vagyunk vele. Mindjárt az első találkozás olyan furcsa volt: megmentette Évikét, szerényen megszökött még a köszönet elől is, de félóra mulva már garázda csinyben találtuk. Másnap nálunk ozsonnált és csak nagy kínálásra vett valamit a csemegeből, pedig a megelőző napon ugyan csak torkoskodott a cukrásznál. Mikor apánk beszélt vele, félénk, jámbor finnak látszott, aki gondolni sem tud pajkos-ságra, mikor pedig együtt voltunk az állatkertben, egyik gonosz csinyből a másikba keveredett. Egyszer úgy belemerült az olvasásba, mintha ez volna a legfőbb gyönyörűsége, máskor meg szidta a könyvet és a tanulást. Így hát nem csoda, ha nem tudtunk vele tisztába jönni, ámbár minden nap láttuk. Sőt minél többször láttuk, annál kevésbé tudtuk, mit gondoljunk felőle. De így aztán csak annál érdekesebbnek találtuk új pajtásunkat.

— Majd lassanként kiismerjük, szólt Odön. Talán eljön nem sokára.

El is jött. Mióta ismertük, még mindennap eljött. Még nem is volt soha pajtásunk, aki oly szorgalmasan eljárt volna hozzánk látogatóba. Szívesen láttuk, az természetes, de egy kicsit mégis feltűnt, hogy ő nem hiv minket magához. Nekünk persze kényelmesebb volt, ha ő jött mindig, csak azért gondoltunk arra, mert ha mi mentünk valahová, akkor mi is meghívtuk magunkhoz barátainkat. Ez már így szokás. De Gabi olyan sajtóságios fiú volt, hogy tőle nem vettük rossz néven, ha az effélére nem is gondol. Szidike még mentséget és magyarázatot is talált.

— Tudod, Odön, nincs mamája szegénynek s így aztán bajos vendégeket hívnia. Ámbár mi bizony nem kívánnánk özsonnát, kapunk itthon jót.

— Meglehet, hogy eltaláltad. De hát ezen ne törjük a fejünket. Mindegy, akár mi megyünk hozzá, akár ő jön hozzánk. De attól félek, hogy a tegnapi hideg fürdőbe bele betegedett, nem egyhamar fogjuk látni.

Ebben ugyancsak tévedtünk. A kirándulás utáni napon már megint benyitott és úgy látszott, hogy hosszabb látogatásra jött, mert kényelmesen elhelyezkedett egy karos székben.

— Talán megint olvasni akarsz? kérde Szidike.

— Jut eszembe. Örülök, ha nem látok bötüt. Soha életemben nem szenvedhettem azokat az unalmas könyveket!

— De hiszen tegnapelőtt nagyon érdekelt az a mesés könyv; azt mondtad,

hogy majd tovább is olvasod, olyan szép kis históriák vannak benne.

— Kell is nekem! Vagyok én most magam szép kis históriában! Szeretném tudni, hogy gázolok ki belőle!

— No, mi az megint? Talán nagy a baj, hogy oda veszett a kalapod?

— A kalapom? Törődöm is én vele. Van másik kalapom is, látjátok.

— Hát talán az a dolgozatod a halakról mégsem volt olyan jó, mint hitted? kérde Odön. Lásd, azt én mindjárt gondoltam.

— Bánom is én, akár jó, akár nem jó. Az a legkisebb gondom.

— Hát ugyan micsoda nagy gondod van?

— Nagy gondom van, akár meg is mondhatom, mert az úgy is mindegy, ha ti is tudjátok.

— No, talán még sem mindegy, mondá Szidike. Hátha segíthetünk?

— Azon ugyan nem segíthettek. Mert az a baj, hogy az iskolába többé nem mehetek... és haza sem mehetek... sehová sem mehetek... nincs más hátra, mint hogy neki indulok a világnak.

Akárki lett volna közületek a mi helyünkön, bizonyosan csak úgy rábámult volna Gabira, mint ahogy mi tettük. Ő pedig hirtelen fölugrott a székről, néhányszor körünyargalt a szobán, aztán megállva Odön előtt, kérde:

— Próbáltál-e már valamikor megszökni?

— Nem én! Ugyan minek és hova szöktem volna?

Gabi kicsinylőleg nevetett.

semmit.
lehet. É
elő, hog
pantul s

apánkn
sem mu
hogy sz
el. Hát
és mag

tam, va
nem is

É

beszéd
megért
roszul á
mintha
az utol
met az
oda ser
haza se

menne

is rég
a világ
kat, t
dekes.

is kívá
ha egy

Gabi

ha na

eszer

— Látszik, hogy még nem próbáltál semmit. Megszökni nagyon sokféleképen lehet. Én tegnap is megszöktem az iskola elől, hogy az állatkertbe mehessek. Ropantul szeretem azokat a vadállatokat.

— No, már ez nem tréfa. Pedig apánknak azt mondtad, hogy a világot sem mulasztanád el az iskolát. Azt hittük, hogy szabad napotok van, azért jöhettél el. Hát mért jöttél, ha nem volt szabad és magad is mondtad, hogy tudod ezt?

— Mondtam? Mese beszéd. Ha mondtam, vaktában mondtam, de azt hiszem, nem is mondtam. Ámbár azért mégis igaz.

Ez meglehetősen tarka összevissza beszéd volt, de lassanként aztán mégis megértettük, hogy Gabi pajtásnak nagyon rosszul állt valahogy a dolga az iskolában; mintha már sok csiny után ez lett volna az utolsó, mely után nem remélhet kegyelmet az igazgatótól; kicsapják, azért inkább oda sem megy többé; de így meg aztán haza sem mer többé menni.

— De hát valahová mégis csak kell menned? szolt Szidike csodálkozva.

— Megyek is, megyek világgá! Ugy is rég vágyódom rá, hogy kissé szétnézzek a világban és bejárhassak messze országokat, tengereket. Az nagyon szép és érdekes.

— Ez már igaz, szolt Ödön. Magam is kívánczom effélére és meg is teszem, ha egyszer elvégeztem iskoláimat.

— Oh, én már elvégeztem, szolt Gabi hetykén.

— De én nem úgy értem... majd ha nagy leszek... akkor mehetek.

— No persze, majd én várok még tiz esztendeig. Nem vagyok én már kis gye-

rek, és bizony te sem, Ödön. Szeretném tudni, miért várnánk? Ha itthon maradunk, vége nem szakad soha ennek az unalmas tanulásnak. Van egy unokabátyám, az már bajszos nagy ember és még mindig tanul, mint valami normalista. Köszönöm szépen, de én akkor már generális akarok lenni, vagy pedig a tengeren hajós kapitány.

— Csakhogy itt nálunk nincs tenger, szolt Ödön nevetve.

— Ha itt nincs, van odább. Látszik, hogy nem sokat gondolsz nagy dolgokra. Hát nincs itt a Duna? Nem látod, milyen szép hajók járnak rajta?

— Láttam biz' én, magam is voltam már rajtok akárhányszor, de a Duna csak Duna és nem tenger.

— Csakhogy a tengerbe szakad ám és van olyan hajó, melyen el lehet jutni a tengerig. Ha pedig egyszer ott van az ember, akkor válogathat, hova akar menni, szabad a világ mindenfelé. Persze, te ezt nem tudod, de én olvastam és hallottam már sokat ilyenekről.

Erre aztán kezdett mesélni nagyszerű kalandos történeteket fiatal fiukról, kik neki indultak a világnak és roppant szerencsések lettek, hajókon parancsoltak, szigeteket foglaltak el, ott királyok voltak, kincseket gyűjtöttek és mint hatalmas emberek tértek haza.

Ezek a történetek egészen feltűzelték Szidikét és Ödönt, de különösen Ödönt, a ki egy csepp sem bánta volna, ha ő is talál valami szép királyságot ott valahol messze a tengeren túl. De mégis voltak kétségei.

— Most még nem mehetek, de idővel majd neki indulok. Most még úgy sem tudom, hogy kellene hozzá fogni.

— De én tudom, szolt Gabi. Nagyon egyszerű az egész. Be kell állni valamelyik nagy hajóra matrónnak, úgy aztán eljutunk a tengerre s ott átszállunk másik hajóra, mely elvisz Afrikába vagy Amerikába. Én megyek mindjárt és legokosabb lesz, ha te is mindjárt jössz.

— No, tudod, az mégis bajos egy kicsit, így hirtelenében neki indulni...

— Az igazi hősök soha sem tanakodtak sokáig. Én pedig hős leszek, akár szárazon, akár tengeren.

— Hiszen még nem is láttál tengert, szolt Szidike. Hátha bele esel és bele fulsz?

— Mintha nem tudnék uszni! Ki-uszom akár száz mértföldről is.

Az igazat megvallva, komolyan bámulni kezdtük Gabi roppant bátorságát és hogy mit mindent tud a nagy világból. Akár mindjárt megtehetnék volna királynak valami pusztaszigeten. Ödön, mi tagadás benne, nem volt ilyen elszánt vitéz, pedig tetszett neki, mikor Gabi büszkén mondá:

— Mához egy esztendőre, vagy kettőre, de háromra bizonyosan vissza térek és akkor meglátjátok, mi leszek! Ti még akkor is vesződni fogtok itt ezekkel az unalmas könyvekkel, utánam pedig zsákokban fogják szerezsen rabszolgák hordani az aranyat és gyémántot. Mert ott a tengeren tul olyan vidék is van, a hol úgy hever a gyémánt, mint nálunk a kavics. A minap olvastam az apám ujságában. No, ne félj Szidike, hozok neked is

annyit, hogy még a keztyüdre is gyémántos gombot varrhatsz.

Hittük is, nem is, amiket így összebeszéltek. O maga bizonyosan hitte, mert nagyon komolyan mondta, Ödönre pedig igen megvetőleg nézett.

— Te nem is vagy egyébre való, mint hogy az iskolában leczkével gyötörjenek. Hát csak tessék, megérdemled, ha nincs bátorságod egyébre.

Ödön pedig bátor fiu s nem szerette, ha ezt kétségbe vonták.

Nem azért nem tartok veled, mirtha félnék valamitől, de apám bizonyosan nem ereszt el.

— Nem ereszt? Hiszen csak nem gondolod, hogy az effélére engedélyt kell kérni! Az ember megindul és nem kérdez senkitől semmit. Nem is szabad tudniok róla. Én sem szoltam az apámnak semmit.

— Igen, de nem is vagyok fölkészülve olyan nagy utra... azt sem tudom, mit vigyek magammal.

— Azt, amit én: semmit. Ilyen utra nem szükséges ám holmi tele rakott láda, mert az csak alkalmatlanság. Ami kell, majd akad utközben. Hanem te persze azt szeretnéd, ha veled jönne a kényelmes ágyad is. De az igazi hősök, a kik szerencsét próbálni mennek, nem vesződnek ilyen kicsiséggel. No, látom én már, hogy veled nem boldogulok, hát megyek magam. Majd fogsz egykor irigyleni.

Ödön talán már most is irigyelte, bárha mégsem tudta magát ilyen nagy vállalkozásra elszánni. De azt már hinni kezdte, hogy nem szabad barátunkat lebeszélni nagyszerű tervéről.

— Tudod... hát én mégsem mehetek, mert én megígértem apámnak, hogy minden komolyabb dolognál kikérem a tanácsát. Az pedig bizonyos, hogy ezt meg nem engedné. De ha te csakugyan mégy, hát elkísérlek a hajóig.

— Nagyon jól van. Meglehet, hogy odáig még mást gondolsz és neki bátorkodol, aztán velem jössz. Most hát menjünk. Szidike, Isten veled. Gondolj ránk és mához egy esztendőre várj vissza.

Elmentek. Szidike utánuk bámult és az igazat megvallva kicsit ostobácskának érezte magát, mert nem igen tudta, mit gondoljon: komoly dolog-e ez vagy csak afféle diákjáték. Gabi olyan komolynak látszott, hogy játéokra alig lehetett gondolni; de azt mégis nehéz volt elhinni, hogy csak így neki induljon a világnak, mintha a ligetbe menne sétálni.

De Gabi nagyon komolyan fogta a dolgot s utközben addig magyarázta Ödönnek, hogy már ez is hinni kezdte, tán mégis csak jó lesz Gabival tartania. Akkor legalább ketten lesznek bátor hősök, kik szerencsét próbálnak. Persze, Gabinak könnyebb, mert ő most is az, megmutatta azzal a tettevel, mikor a kis Évikét megmentette. Épen azon az utcán mentek végig s Ödön kérdezte Gabitól, emlékszik-e, melyik helyen történt az az eset?

— Miféle eset? Mikor az a goromba rendőr megfogott?

— Nem az... hanem mikor a kis hugocskámat megmentetted.

— Hogy én megmentettem? Semmit sem tudok róla.

— Már hogy ne tudnál?... épen ezen a helyen történt.

— Itt történt? No jól van, legyen úgy, csak ne beszéljünk róla.

Ez megint igazi nemes hősi beszéd volt és nagyon bámulatra ragadta Ödönt. Ime, Gabi elbeszélget a maga bajairól, hibáiról, de a nemes tetteit még csak említeni sem akarja.

— Csak azt nem értem, szólalt meg Ödön, hogy aztán mindjárt olyan kellemetlen bajba keveredtél azzal az ablakbetöréssel. Pedig később magad mondtad apámnak, nem szeretsz gonosz csinyekbe keveredni és csak arra gondolsz, hogy kötelességedet teljesítsd.

— Én mondtam azt? Soha bizony!

— De igen, azt mondtad. Már hogy lehet az, hogy erre sem emlékeznél.

— Mert nem mondtam.

— De már ilyet ne beszélj nekem, pattant fel Ödön. Nekem azt apám bebeszélte, hát akkor bizonyos, hogy úgy van.

— Akárki beszélte, de annyi bizonyos, hogy nincs úgy. Én soha sem dicsekszem olyan tulajdonsággal, a mely nincs meg bennem. Már pedig én már százszor is bele keveredtem mindenféle bajba s az iskolában mindig azt prédikálta a tanár, meg az igazgató, hogy ez onnan van, mert nem gondolok a kötelességeimre. Ezért nem is szerettek.

— Pedig azt is mondtad, hogy téged minden tanárod szeret. Az már mégis furcsa, hogy mindig másképp beszélsz, a hányszor szóba kerül valami. Nagyon rossz emlékező tehetséged lehet.

— Az már igaz! Még ha megtanultam is a leczkémét, egy óra mulva már

egy szót sem tudtam belőle. No de mind-egy, annak most már ugyis teljesen vége. Most már gondoljunk a nagy ter-
vünkre. Ezentul jó barátoknak kell len-
nünk, hogy együtt szálljunk szembe min-
den bajjal és veszedelemmel, mely az

uton érhet. Azután majd osztozunk a jó-
ban is.

Ezalatt kiérték a Duna partjára a
kikötőhöz.

-- Itt van egy nagy hajó, ni. Oda
megyünk kérdezősködni.

A FOTOGRAFUSNÁL. (Lásd a 330. lapon.)

Ödön azonban, mikor kenyértörésre
került a dolog, megint csak nem volt
elégé bátor. Már legalább Gabi azt
mondta, míg Ödön ugy vélekedett, hogy
ő csak jobban meggondolta a dolgot és

mivel nem volt teljesen bizonyos benne,
valjon helyes-é, amit tenni akar, hát
már csak még sem teszi addig, a míg apá-
val nem beszél.

— No hiszen akkor nem is jutsz el

soha máshova, mint az iskolába, szólt Gabi megvetőleg. De hát te lásd, mit csinálsz. Én megyek.

— Hátha mégis meggondolnád te is még egyszer?

— Nincs mit. Én már úgy sem me-

A FOTOGRAFUSNÁL. (Lásd a 330. lapon.)

hetek vissza, vége mindennek. Felülök a hajóra és megyek akár a világ végeig.

És megindult a hajó felé. Odön pedig csak nézett utána.

(Folyt. köv.)

A FOTOGRAFUSNÁL.

(Képekkel a 328. és 329. lapokon.)

HÁRMAN vagyunk gyermekek:
Ilma, Pali, Márta.
 Jó mamánkat lepnénk meg
 A nevenapjára.

*Kérjük, fotografus úr,
 Rajzoljon le minket,
 S egymás mellé állítsa
 A mi képeinket!*

*Együtt legyünk hármacskán
 Mi azon a képen,
 Amint együtt vagyunk mi
 Jó mamánk szívében.*

*És van még egy negyedik!...
 Jaj!... az ám a kedves!
 Csak láttán is: a szíve
 Mindnyájunknak repdes.*

*Hej, ha ezt rajzolná le
 Fotografus bácsi!...
 Hozzáfoghatót sehó
 Nem lehetne látni.*

*Ez a drága piczikénk
 A negyedik köztünk,
 Kit legjobban szeretünk,
 Csókokban fűrösztünk.*

*Voltaképen ez a fő:
 A Birike képe —
 Ezt szántuk mi mamánknak
 Neve ünnepére.*

*Velünk, fotografus ur,
 Röviden elbánhat —
 De rajzolja remekbe,
 A czukros babánkat!*

A NYULKIRÁLY.

— Mese. —

OL VOLT, hol nem volt, volt egyszer valahol és valamikor egy szegény fiatal gazda, a kinek János volt a neve. Mondom, szegény volt és ugyancsak dolgoznia kellett a feleségével együtt, hogy meg legyen a mindennapi kenyerök. Dolgoztak is, csakhogy nem szolgált nekik a szerencse. Volt egy kis földcskéjük, azt bevetették, de a nagy jégeső elverte a vetést, ott ugyan nem arattak semmit. Így már aztán nagyon szűk világ volt a János gazda házikójában.

Ott állt a házikó a falu szélén, kert is volt mellette, de a kertben is csak egy pár fa meg bokor tengődött, minden egyebet kipörkölt a nagy nyári hőség. Szomorú volt ott a háznak még a tájéka is.

Szomorú volt János gazda maga is, a mint egy napon ott állt a kertecske ajtajában és elgondolkozott, hogy most már mitevő legyen. Ma-holnap bizony nem lesz betevő falatja. Saját magát még nem sajnálta volna, mert ő maga neki indulhatott volna a világnak, hogy másfelé próbáljon szerencsét; de hát a szegény feleségét csak nem hagyhatja el; ha pedig el nem hagyja, ki kell gondolni valamit, hogy legalább kenyerök legyen.

A mint így töprenkedett, lövés riasztotta fel. Szétnézett és látta, hogy jó messze az erdő szélén vadászok járnak. És a mint jobban arra nézett, azt is látta, hogy egy nyul hanyatt-homlok menekül épen az ő kertje felé. Nehány pillanat múlva a nyul már oda is ért és a kerítés egy hézagán bebujt a kertbe.

— No, ez épen kapóra jött, gondoló János gazda. Ezt a nyulat megfogom... amarra szaladt a tulsó kerítéshez, ott pedig nem talál nyilást. Épen jó lesz holnapra ebédre.

A furkós botja a kezében volt, a kutyájának füttyentett s a kutya mindjárt megérezte a vad szagát. Hozzá fogtak a nyulacska hajszolásához. De a nyul nem hagyta magát olyan könnyen elfogni. Villámgyorsan suhant egyik bokortól a másikhoz. Vagy egy óráig kergetődztek, de végre sikerült a nyulat beszorítani egy sarokban, a honnan többé nem menekülhetett.

— No meg vagy már, Tapsi! mondá János gazda. Egyet ütök rád és véged van. Majd örül a feleségem, hogy ilyen jó sütni valót kap.

A kutya is neki szaladt a nyulacská-
nak, de egyszerre vissza hőkölt és morogva bujt a gazdája mögé. János gazda maga is elámult kissé, mert az csakugyan furcsa volt, amit látott. A nyulacska ott ült előtte és első lábával intett neki, hogy álljon meg. De ez még semmi. Hanem a nyul meg is szólalt:

— János gazda, ne hadonázz azzal a bottal, mondá. Ne bántsd engem. Én a nyulkirály vagyok. Rendesen csak este szoktam kijárni, de ma dolgom volt a szomszédban s rosszul jártam. Nézd, megsebesítettek azok a gonosz vadászok. Ha nem bántasz, gazdagon meg foglak jutalmazni.

— No, ez már furcsa dolog, az bizonyos, szólta János gazda. Eddig még csak olyan nyulat láttam, mely sütni való, de

hogy beszélni is tudjon, soha sem hittem volna.

— Persze, mert még soha sem találkoztál velem. Én nem vagyok ám olyan közönséges sütni való nyul.

— Pedig mégis csak az lesz a véged barátocskám. Holnapra épen szükségem van egy kis sütni valóra. A feleségem is örülni fog, ha ilyen jó kövér nyulat kap. Hát bizony a rimázkodásod hiába való.

— Legyen eszed, János gazda. Ha megsütsz, van egy ebéded és aztán vége. Ha pedig megkimélsz, úgy megjutalmazlak, hogy láblógázva élhatsz életfogytiglan.

— No, ez már volna valami, ha igaz volna, szólta János gazda elgondolkozva. Csakhogy ki áll jót nekem, hogy adhatsz valamit? Ha elbocsátalak, nyakadba veszed az erdőt-mezőt és soha sem látlak többé.

— Ne hidd azt. Először is, ha megígéred, hogy emberségesen bánsz velem, hát egy ideig nem is megyek innen. Látnod, hogy meg vagyok sebesítve, nem tudnék menekülni, ha újabb veszedelem érne. Szükségem van biztos helyre, míg meggyógyulok.

János gazda látta, hogy ez csakugyan nem olyan közönséges nyul, ezzel csinyján kell bánni. Ki tudja, milyen haszna lehet belőle. Azért tehát abba hagyta a fenyegetést, a botját letette, a kutyát elkergette és így szólta:

— Jól van, hát nem bántalak és ha itt nálam akarsz meggyógyulni, maradj bántatlan, itt nem keres senki. Majd meglátom, hogy váltod be a szavadat.

— Meg leszel elégedve, ne félj. Csak aztán te is állj a szavadnak és ne gondoldj csaláságra. Mert akkor meglakolnál.

— Attól ne tarts. Amit mondtam, megmondtam, meg is tartom. Nem bánlak, szabadon mehatsz, amikor akarsz, a meddig pedig beteg vagy, nyugodtan pihenhetsz nálam. Most be is vizlek a házba. A feleségem nagyon ért az ilyen sebekhez, majd ő kimossa, bekötözi.

A nyulkirály engedte, hogy János gazda ölbe vegye és bevigye a házba. De utközben még így szólt:

— Még arra figyelmeztetek, hogy ezen túl nappal soha sem fogok szólani, mert ez nekem csak a végső szükségben szabad. Te se szólj hozzám és tégy úgy, mintha csak amolyan közönséges nyulvolnék. Ha beszélni valónk lesz, éjjélkor kimegyünk olyan helyre, ahol senki sem hallgatózhatik.

— Ugy lesz.

Beérték a házba s itt János gazda egy zugoeskában kényelmes fekvő helyet csinált furcsa vendégének, a felesége pedig keresett gyógyító uti laput és bekötöztötte a nyulacska sebet. Szereztek neki jó zsenge káposztalevelet s a nyulkirály olyan pompásan éldégelt ott, hogy talán soha sem volt olyan jó dolga, mióta a nyulak királya lett. Szinte behizott, a sebe pedig napról-napra jobban gyógyult.

Vagy három hét mult így. Egy szép holdvilágos éjszakán János gazda arra ébredt föl álmából, hogy valami kopog az ágyánál. Amint oda pillantott, látta, hogy a nyulkirály áll előtte és integet, hogy menjenek ki.

Kimentek a kertbe s itt a nyulkirály így szólt:

— Kedves János gazda, én már teljesen meggyógyultam, most már ideje, hogy haza menjek. Te emberségesen beváltottad a szavadat, én is be fogom váltani, megkapod a jutalmadat.

— Ohó! Nem így alkudtunk, felelt János gazda kedvetlenül. Elmegy? Nagyon szép, de akkor aztán vagy látlak valaha, vagy soha. Ha olyan csodahatalmad van, hát csak ide azzal az ígért jutalommal, mert különben biz én nem eresztelek egy tapodtat sem.

— Nem? Mintha én azt kérdeném tőled! szólt a nyulkirály haraggal.

Egyetlen szökkenéssel fönt termett a kerítés tetején s onnan büszkén mondá:

— Rosszul cselekszel, János gazda. Nem bizol bennem, és azt hiszed, meg akarlak csalni. Tudd meg, hogy ezt ti emberek megteszitek, de mi négylábuak nem szoktunk csalni. Megfogadtad, hogy szabadon elmehetek, és most fogva akar nál tartani? János gazda, ez nem becsületes viselet. Megérdemelnéd, hogy tüstént itt hagyjalak.

Ez a beszéd megszeppentette János gazdát. Csakugyan aligha jól cselekszik, hogy megsérti ezt a csodálatos vendégét. Hirtelen mást gondolt tehát és nagyon nyájasan így szólt:

— No, no, felséges Nyulkirály ur, hiszen csak tréfáltam, nem kell mindjárt megharagudni. Dehogy akarnálak bántani! Nem én, a világ minden kincseért sem. Ha épen el akarsz menni, hát csak menj és kívánom, hogy jó szerencse kísérjen. Ha pedig aztán nem feledkeznél meg

rólunk, szegény emberekről, hát azt nagy hálával fogadjuk.

— Az már más. Igy jó barátok maradunk s nem lesz károd benne. Most pedig figyelj reám. Én most elmegyek, de három nap múlva visszatérek, pontosan ebben az órában, éjféltkor. Akkor várj itt reám. De az nem illik, hogy a király kerítésen ugráljon keresztül. Addig tehát csinálj ajtót ide a kerítésbe. És az ajtóban várj reám.

— Igen is értettem. Minden ugy lesz, a mint felséged parancsolja.

— Tehát a viszontlátásig!

Ezzel a nyulkirály leugrott a tulsó oldalra és eltűnt. János gazda pedig bement a házba és töprenkedett, hogy jól tette-e, mikor eleresztette a ritka vendéget. Ha fogva tartja, kényszeríthette volna, hogy valami értékes váltságdíjat fizessen; de most elment, ki tudja visszatér-e?

— Már mindegy, elment, nem segíthetek rajta. Ha nem tér vissza, akkor háládatlan. De már mégis csak megteszem, amit mondott, mert hátha visszatér és hoz valami jót?

Másnap ajtót vágott a kert hátsó palánkjába. Harmadnap pedig éjféltkor kiment és oda állt az ajtóba.

Nem állt ott sokáig, már megjelent a nyulkirály.

— Nagyon jól van. Látom, hogy biztál bennem.

János gazda kissé savanyu képet vágott hozzá. Mert a nyulkirály nem hozott magával semmit. De a nyulkirály kitálta a János gazda gondolatát.

— No, csak ne türelmetlenkedjél. Mindennek megjön a sora.

Bementek a kertbe, itt a nyul néhány körül futott, szaglálózott, aztán egy bokornál megállva, élesen füttyentett. Alig hangzott el a fütty, hát egy nyul ugrott be a nyitott ajtón, utána egy második, aztán a harmadik és utána még tíz, husz, száz és még több száz, úgy hogy a kert egészen megtelt velök. Sorba álltak, mint a katonák, tisztelegtek királyuk előtt, várni látszottak, hogy mit parancsol. A nyulkirály pedig rámutatott a helyre, a hol eddig ült.

— Ide álljatok! parancsolá.

(Vége következik.)

KÉSŐ BARÁTSÁG.

— Állatmese. —

POMPÁS kövér bogarat talált a tyukocska s elégedetten kotyogva épen arra készült, hogy megegye. De a torkos, irigy kakas megpillantotta a jó falatot s kedve kerekedett, hogy elvegye.

— Amit találtok, azt először nekem kell megmutatnotok, és csak ha én engedem, akkor a tietek, mert én vagyok az ur itt az udvaron.

— Már ezt pedig nem kapod meg feledé a tyukocska. En találtam, én fogtam el, én eszem meg.

De kakas ur nem tágitott s a tyukocska futásnak eredt zsákmányával. Utközben nem nyelhetette le a nagy bogarat, mert torkán akadhatott volna, de meg a nagy futásban szinte elfult a lélekzete. Minden áron meg akarta menteni zsákmányát, pedig perczről perczre roszabul állt a dolga. Mert a kakas nagyobb és erősebb volt, már-már utolérte hosszabb lábaival.

— Adod ide tüstént? kiáltá ismét.

— Nem adom, azért sem adom.

De mikép védje meg? A bogár a csőrében van, még csak nem tudja magát védeni sem a támadás ellen. De hirtelen gondolt valamit.

— Leteszem a jó falatot és szembe-szállok a goromba kakas urral. Ő erősebb ugyan, de el van bizakodva. Ha ügyesen fogok hozzá, úgy megvagdosom, hogy jajgatva fut el s én aztán nyugodtan lakomázom.

Gyorsan letette a zsákmányt s megfordult. Kakas ur meglepetve látta, hogy a vakmerő tyukocska szembeszáll vele. Látta a tyukocska mögött a prédát is. Nem lehet hozzáférni, míg a tyukocska utban áll. Mérgeesen neki készült tehát a verekedésnek.

Egy veréb az ereszről nézte ezt és biztatgatva oda szólt:

— Csak rajta, ne hagyj magad, Kakas ur! Te vagy itt az úr! De ezért te se hagyj magad, Tyuk komá, mert neked van igazad.

El is volt szánva mind a kettő, hogy nem hagyja jussát. Mialatt pedig neki berzenkedtek, a veréb leröppent az ereszről.

— Közélről akarom látni, hogy folyik a viaskodás.

Nem igen ügyeltek rá. Mert a hamis veréb oda szökkent a kövér zsákmányhoz, fölkapta és vissza röpült az ereszre, gúnyosan lekiáltva:

— No csak verekedjete. Majd én megmondom, jó falat volt-e?

Meghökkenve néztek föl utána, láták, hogy javában lakmározik a kövér prédán. Jó ideig csak hüledeztek.

— Jaj a gonosz! Ellopta a pompás bogaramat! jajgatott a tyukocska.

Kakas ur majd megpukkadt mérgében. Most már nem volt mit elragadni a tyukocskától, nem volt miért verekedni.

— Tudod mit? Ne is verekedjünk. Már ugy is hiába. Aztán okosabb is ta-

lán, ha nem bántjuk egymást. Legyünk jó barátok.

— Igen ám, csakhogy most már késő! Egyikünknek sincsen haszna belőle, csak a ravasz veréb örül.

— Most az egyszer valóban későn gondoltunk okosat. De jövőre vegyük hasznát s ne bántuk egymás zsákmányát.

Ebbe aztán bele nyugodtak és együtt sétáltak odább uj zsákmány keresésére. De biz' az nap nem találtak s egész estig emlegették, milyen kár volt későn gondolni a jó barátságra.

A TILTOTT GYÜMÖLCS.

(Képpel a czímlapon.)

NAGYON el volt tökélve Jolánka, hogy ha netalán kérdezni találják, hát majd tagadni fogja keményen. És ha tagadja, akkor nem bizonyíthatja rá senki. Mert Lajos tudja ugyan, de ő sokkal jobb testvér, hogysen árulkodnék. Más pedig nem látta senki, mikor azt a szép narancsot leszakította.

Mért is ne szakította volna le? Maradt még ott a fácskán három. A mama és az apa igazán fölösleges dolgot mivelnek, hogy olyan nagyon féltékenyek arra a narancsfácskára. Ott áll az előszobában s mint nagy ritkaságot őrzik, mert négy narancs termett rajta. Hiszen persze, hogy ritkaság, mert nálunk nem terem narancs. De ha terem, minek terem? Bizony csak annak, hogy megegyék. Épen négy szem van, egy-egy a mamának, apának,

Lajosnak magától

Lelemény

mondá erre a sége bi ami te pedig amig o

lesz jó oly na tunk l közt, megte

szóra, san z tek b pett, sága. látta, rancs van. apár testv erre

apa

épen

vala

ijedt huzt

zseb

volt czás

mat kiv

Lajosnak és Jolánkának. Tehát csak a magáét veszi el, ha leszakit egyet.

Lajos nem volt egészen ebben a véleményben.

— Én azt mondom, ne bánts, mondá intőleg. Apácska nagyon büszke erre a fácskára, mint az ő kertész-mestere bizonyságára. Tudod, azt mondta, hogy ami terem rajta, az csak szemre való, nem pedig hogy megegyük. Maradjon rajta, amíg csak le nem hull.

— Persze! Akkor már tulérik, nem lesz jó. Pedig milyen gyönyörűség lehet oly narancsot enni, melyet magunk szakítottunk le a fáról! Nincsen senki ismerőseink közt, aki ezzel dicsekedhetnék. Én bizony megteszem.

Nem is hallgatott többé az okos szóra, hanem letépte a gyümölcsöt. Gyorsan zsebre is dugta, mert szülei éppen jöttek befelé a kertből. S amint az apa belépett, rögtön szemébe tünt Jolánka zavart-sága. Az apa egy pillanat alatt körülnézett, látta, hogy az ő ritka fácskáján egy narancs hiányzik. Mindjárt tudta, hányadán van. De tudta Lajos is, amint ránézett apára. Inkább sietett is odább, nehogy testvére ellen tanuskodnia kelljen. De erre nem is volt szükség.

— Mi van a zsebedben? kérdé az apa Jolánkától.

— A zsebedben?.. Oh.. semmi.. éppen semmi...

— Nagyon duzzad, kell ott lenni valaminek. Lássuk csak!

A bűnös leányka majd kővé dermedt ijedtében. Az apa benyult a zsebébe s előhuzta az áruló tiltott gyümölcsöt.

— Hát ez micsoda? Hogy került a zsebedbe?

Jolánka nem felelt. De fölösleges is volt, ki lehetett azt találni. Zavartan durcúsan állt ott. Az apa pedig így szólt:

— Tehát így tiszteled a parancsot? Nem bírtál a torkosságoddal, megkivántad ezt a tiltott gyümölcsöt, pedig

mondtam, hogy ez nem is jó, mert nálunk nem érik meg édesre. Nem hitted. Egyik büntetésed most az lesz, hogy ozsonnára ezt kapod.

És mikor mindnyájan együtt voltak a jó ozsonnánál, Jolánka nem kapott egyebet, csak a lopott narancsot. És azt meg kellett ennie. De hát most már egy csöpp gyönyörűsége sem telt benne, pedig az elébb annyira áhitotta. Csakhogy most mindenki nézte, mint eszi büntetésből a lopott csemegét, szörnyű szégyen volt csak hozzá is nyulni. Hát még mikor végre még bele is kóstolt! Rettentően fanyar, savanyu volt az a szép narancs. Azt hitte, minden foga kiesik tőle. Egy-két szeletet csak legyűrt valahogy, de aztán zokogva sietett apjához.

— Nem lehet... nem bírom! Oh, bocsáss meg, kedves jó apácska... nagyon oktalanul cselekedtem, vétettem is ellened, de nem teszem soha többé. Most már tudom, hogy amit tiltasz, csak javamra tiltod.

Bűnbánatával meg is nyerte a bocsánatot. Azontul pedig csakugyan óvakodott hozzá nyulni olyanhoz, amire szülei azt mondták, hogy »ez tiltott gyümölcs«.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. köt. 19-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

Kinizsi Pál
illatozó
Natalia
Illava
zsálya
Igló
pap
ág
l.

Helyesen fejtették meg: Márkus Irma és Olga, br. Fekete Editha, Ilona és Aladár, Beck Irén és Nándor, Milkó testvérek, Degenfeld Augusta és Katicza, Markó Matild, Schönfeld Viktor, Hajnal Ilona, Pfannl Jenő, Árkövy Rikárd, Berger István, Schönbeck Gyula és Kálmán, Krausz Imre, Ádám Aranka,

Riszdorfer Erzsike, Lüleý György, Posztóczky Margit, ifj. Szabó Endre, Fischer Ernő, Imre és Kornél, Pallavicini Edina és Stefánia, Ajkay Valéria, Eckermann Ede, Weisz Béla és Kornél, Droppa Ida, Ehrenfeld Gizella, Hoffmann Anna, Hugó és Frigyes, Kasper Irma, Sarolta és Gusztáv, Hertzka Josefina, Elsa és Rezső, Spitzer Ernő, Erdélyi Olga és Elza, Dörögdi Antal, Uferbach Gizella, Lindenbaum Bódog, Geiszt Tibor, Pribék Antal, Zsíros Margit, Zoltán és Aladár, Papp Aranka, Körmendy Elvira, Pfeiffer Gyuluska, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Szigethy Gizella, Rutterschmidt Irma és Károly, Szilágyi Ágota, Margalit Tilda és Jenő, Kelemen Blanka, Szöllősy János és Gábor.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 19-ik számában közölt magánhangzó rejtvény megfejtése:

Az okos embernek mindenhol van kelete.

Helyesen fejtették meg: Somssich Eszter, Morvay Sarolta és Ida, Fuchs Matild, Névy Mariska, Hevessy Lenke, Weitzendorfer Ilona, Hertzka Josephine, Elsa és Rudolf, Posztóczky Margit, Riszdorfer Erzsike, Lüleý György, ifj. Szabó Endre, Fischer Ernő, Imre és Kornél, Ádám Aranka, Krausz Imre, Schönbeck Gyula és Kálmán, Hajnal Ilona, Árkövy Rikárd, Schönfeld Viktor, Markó Matild, Pfannl Jenő, Degenfeld Augusta és Katicza, Berger István, Milkó testvérek, br. Fekete Editha, Ilona és Aladár, Beck Irén és Nándor, Márkus Irma és Olga, Schwartz Á. (nevedet ird ki egészen, különben nem veszem mások figyelembe. F. b.) Kelemen Ilonka, Reichlin Róza, Pollák Alfréd, Kasper Irma és Gusztáv, Goldschmid Zsófi és Frida, Kelemen Blanka, Margalit Tilda és Jenő, Szilágyi Ágota, Rutterschmidt Irma és Károly, Szigethy Gizella, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Pfeiffer Gyuluska, Papp Aranka, Körmendy Elvira, Zsíros Margit, Zoltán és Aladár, Pribék Antal, Geiszt Tibor, Szöllősy János és Gábor.

A »Kis Lap« XXXV. köt. 18-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag be-
küldték: Milkó testvérek, Névy Mariska, Weiss Irma, Messer Rezső, Somssich Eszter, Baróthy Sándor, Kuttu Zelma, Geiszt Tibor, Pirnitzer Ida és Kornélia, Kelemen Ilonka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bochkor Dezső. A Nemzeti Muzeum ásvány-osztályában ritka szép nyers arany példányokat láthatsz. Az osztály tudós üre Krenner tanár. — Ifj. Szabó Endre. A »Forgó bácsi

irkái minden könyvkereskedésben kaphatók. Csak kérni kell. — **Milkó testvérek.** A hű megemlékezést hálásan vettem és viszonzom. — „**Elbeszélések.**“ (G. G.) A szerzőről fölteszem, hogy még *kicsi* lányka. Ha sejtésem igaz: akkor nem vonakodom elismerni az egyes darabokban nyilatkozó ügyességet. Egészben véve azonban egyik művecske sem való még a közlésre. Némelyik történetke kötetes regények kivonatának látszik. A száz lapra terjedhető elbeszélés csaknem ugyanannyi szóban van elmondva, s olvasmányok eredménye inkább, mint saját érzelmek, gondolatok és tapasztalatok összege — ami végre sem elvetendő munka, ha gondosan és itélettel van megcsinálva. Idővel nem mondom, hogy akár ebben, akár abban az irányban jobbat nem fog nyújtani. Az előttem fekvőket azonban csakis mint gyakorlatokat, dicséretes szorgalomnak jeleiképpen tekinthetem. Nem választam volna ily körülményesen, ha az egyes történetké alá valamely idegen kéz dicsérvő jelzőket nem bigyesztett volna, hogy így-amúgy jeles mű ez is, meg a másik, harmadik, ötödik is. Az ilyen olesó magasztalás csak megzavarja a fejlődő gyermeki elmét, s a helyett, hogy jó irányba terelne, inkább kárára van. Végre is az elbeszélés oly művészet, mely érett és tudós embernek sem sikerül, ha különben rá nem termett. A kéziratok egy hétig visszavehetők. — „**A kis vitéz**“ stb. Eretlenségek. — **Lüleý György.** Ama naptár végezt könyvkereskedőhöz fordulj. Hisz van tán Nyitrán is? Szorgalmad jeleit kedves tudomásul veszem. — **Riszdorfer Erzsike.** Kicsi háztartásod gyarapodását érdeklődéssel olvastam. — **Baróthy Sándor.** Hát amolyan rim-tornának megjárja. Majd idővel jobb is telik. — **Körmendy Elvira.** Jobbat és szebbet nem ajánlhatok, mint a »Magyar Ifjuság« című havonta kétszer megjelenő folyóiratot. Szerkesztője a jeles műfordító dr. **Radó Antal**, s legkiválóbb íróinktól jelennek meg ott prózai és verses közlemények. Csinos rajzok, vadászkalandok, találós és egyéb feladványok tarkasága sorakozik a tartalmas cikkek mellé. A serdültebb ifjuságra való tekintettel szerkesztett folyóirat ára: $\frac{1}{3}$ évre 2 frt., $\frac{2}{3}$ 4 frt., egész évre 6 frt. Szerk. és kiadó hiv. VII. Károly-körut 15. — **Prilék** (nem Pribék?) **Antal.** Rajzocskát dicsérhetem. Kis embertől nagy dolog. De megvárom, amíg érettebbet nyujthatsz, amit reményelek is. Azzal aztán elő is fogunk állani.

BÜNTETÉS.

L. B. levele poczás volta, B. Sz. levele annak rongyos széle, Sz. Á. levele pedig girbe-gurba írása miatt nem jöhet tekintetbe.

F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.